

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศเป็นภัยร้ายแรงอย่างหนึ่งในสังคมที่ส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนในสังคม รัฐจึงต้องมีมาตรการในการป้องกันและปราบปรามภัยจากการล่วงละเมิดทางเพศ จึงต้องมีการออกกฎหมายลงโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยภายในสังคมโดยได้มีการกำหนดความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 9 มีการบัญญัติไว้ในมาตรา 276 ถึงมาตรา 287/2 และนอกจากนี้ยังมีการกำหนดเหตุเพิ่มโทษเฉพาะตัวไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 ซึ่งบัญญัติว่า “ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 276 ถึงมาตรา 280 และมาตรา 282 ถึงมาตรา 283 เป็นการกระทำต่อผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ หรือผู้อยู่ในความปกครอง ในความพิทักษ์หรือในความอนุบาล ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆหนึ่งในสาม” ซึ่งกฎหมายเห็นว่าผลที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำความผิดต่อบุคคลที่กฎหมายกำหนดไว้เป็นเรื่องร้ายแรง เมื่อพิจารณาจากฐานะ หรือความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกกระทำในลักษณะที่ผู้กระทำมีอำนาจเหนือหรือมีอิทธิพลครอบงำผู้ถูกกระทำ แสดงให้เห็นว่ากฎหมายประสงฆ์จะลงโทษผู้กระทำที่อาศัยโอกาสที่ตนมีอำนาจดังกล่าว เพื่อให้การกระทำความผิดเป็นไปโดยง่ายหรือสะดวกขึ้น เนื่องจากสถานการณ์ดังกล่าวผู้ถูกกระทำถูกบังคับ ขังใจ หรือจำยอมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ กฎหมายจึงบัญญัติให้บุคคลดังกล่าวรับโทษหนักขึ้นกว่ากรณีการกระทำความผิดของบุคคลทั่วไป

แต่อย่างไรก็ตามมาตราดังกล่าวมีเจตนาในการคุ้มครองเด็กออกเป็น 4 กลุ่ม คือ (1) ผู้สืบสันดาน (2) ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล (3) ผู้อยู่ในความดูแลตามหน้าที่ราชการ (4) ผู้อยู่ในความปกครอง ในความพิทักษ์ ในความอนุบาล จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า “ผู้สืบสันดาน” ตามความหมายมาตรานี้หมายความถึง ผู้สายสายโลหิตของผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมาย หรือบุตรนอกกฎหมาย แต่ไม่ได้หมายความถึงลูกเลี้ยง เนื่องจากไม่ได้เป็นผู้สืบสันดานโดยสายโลหิตของผู้กระทำความผิด ส่วนถ้อยคำ “ผู้อยู่ในความปกครอง” ตามความหมายของมาตรา 285 หมายความถึงผู้ใช้อำนาจปกครองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เท่านั้น ไม่

ครอบคลุมถึงผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริง การให้ความหมายคำนิยามดังกล่าวเป็นการนำความหมายของกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้กับกฎหมายอาญาเช่นนี้ จึงไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายอาญา มาตรา 285 ที่ต้องการคุ้มครองเด็กโดยการอาศัยข้อเท็จจริงเป็นหลักและไม่สอดคล้องกับแนวคิดของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 กับพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 โดยให้หมายความรวมถึงผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริงด้วย การให้นิยามของผู้ที่อยู่ในความปกครองดังกล่าว ทำให้มีปัญหาช่องว่างทางกฎหมายในการใช้เหตุเพิ่มโทษในการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ส่งผลให้ผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริง เช่น พ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง บุคคลในครอบครัวไม่ต้องระวางโทษหนักขึ้นหนึ่งในสามตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 285

นอกจากนี้ยังมีปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ กรณีบิดา มารดา บุคคลในครอบครัวมีส่วนรับรู้โดยการเป็นตัวการร่วม หรือเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว เนื่องจากการมีส่วนร่วมของ บิดา มารดา บุคคลในครอบครัว ซึ่งการช่วยเหลือของบุคคลเช่นนั้นทำให้เด็กซึ่งอยู่ในความปกครองตกเป็นเหยื่อของการกระทำความผิด และยากต่อการที่เด็กจะช่วยเหลือตนเองให้พ้นจากการการกระทำความผิดของบุคคลดังกล่าว จึงควรมีการกำหนดลักษณะความรับผิดชอบของบิดา มารดา บุคคลในครอบครัว เพื่อให้การบังคับใช้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 มีประสิทธิภาพในการคุ้มครองเด็กที่อยู่ในความปกครองของผู้ใช้อำนาจปกครองตามกฎหมายและผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริง

จากการศึกษาทำให้เห็นว่า การบังคับใช้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 ควรมีการบัญญัติให้ครอบคลุมถึงผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริง และควรมีการกำหนดลักษณะความรับผิดชอบของบิดา มารดา บุคคลในครอบครัว กรณีผู้ส่วนรับรู้โดยการเป็นตัวการร่วม หรือเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิด อันเป็นไปตามหลักการตาม แนวคิด ทฤษฎี กฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศดังต่อไปนี้

1) จากการศึกษานโยบายและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องพบว่า หลักการตีความตามกฎหมายอาญาต้องตีความโดยเคร่งครัดตามลายลักษณ์อักษร เนื่องจากเป็นกฎหมายที่กำหนดความรับผิดและบทลงโทษซึ่งอาจกระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล จึงต้องมีการตีความแตกต่างจากกฎหมายอื่น แต่การตีความดังกล่าวมีข้อยกเว้นในการตีความว่า การตีความโดยขยายความต้องเป็นไปตามความมุ่งหมายแห่งกฎหมายที่ปรากฏจากตัวบทกฎหมาย เมื่อประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 มีเจตนารมณ์ในการมุ่งคุ้มครองเด็กเป็นสำคัญ ดังนั้นการตีความของถ้อยคำที่ว่าผู้ที่อยู่ในความปกครองตามมาตราดังกล่าว ควรครอบคลุมถึงผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริงด้วย

2) ตามแนวคิดและทฤษฎีปัจจัยในการกำหนดเหตุการณ์ กำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น ซึ่งมีปัจจัยหลายประการที่นำมาพิจารณาทำให้ปัจจัยดังกล่าวล้วนเป็นเหตุอันมีลักษณะพฤติการณ์ที่มีความร้ายแรงของการกระทำ โดยพิจารณาจากตัวผู้กระทำความผิดจะเห็นว่าผู้กระทำความผิดมีบทบาทในฐานะที่เป็นบิดา มารดา บุคคลในครอบครัว ซึ่งเป็นผู้ปกครองของเด็ก และตัวผู้ถูกกระทำความผิดเป็นเด็กที่มีความอ่อนแอ หรือไร้ความสามารถที่จะป้องกันหรือต่อสู้ผู้กระทำความผิด หรือเป็นกรณีผู้กระทำความผิดกับผู้ถูกกระทำความผิดอาศัยอำนาจดังกล่าวกระทำความผิดต่อเด็ก จะพบได้ว่าจากปัจจัยในการกำหนดเหตุการณ์ดังกล่าวควรมีการกำหนดลักษณะความรับผิดชอบของบิดา มารดา บุคคลในครอบครัว เป็นลักษณะความผิดเฉพาะแตกต่างจากการกระทำความผิดของบุคคลทั่วไป

จากการศึกษากฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการบัญญัติเหตุเพิ่มโทษในการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศของผู้ใช้อำนาจปกครองมีการบัญญัติครอบคลุมถึงผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริง และมีการบัญญัติความรับผิดชอบของผู้ปกครองในกรณีมีส่วนชักจูงให้บุคคลอื่นกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศต่อเด็ก หรือผู้ปกครองปฏิเสธไม่แทรกแซงเพื่อหยุดการทารุณกรรมทางเพศต่อเด็ก ผู้วิจัยเห็นว่าหากมีการนำมาตรการทางกฎหมายต่างประเทศมาปรับใช้ในการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 จะทำให้การคุ้มครองเด็กตามเจตนารมณ์ของมาตราดังกล่าวมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

โดยบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศเกี่ยวกับเหตุเพิ่มโทษให้หนักขึ้นในความผิดเกี่ยวกับเพศเปรียบเทียบกับประเทศไทย พบว่ากฎหมายอาญาสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีมีการบัญญัติให้การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศซึ่งกระทำต่อผู้สืบสันดาน ผู้อยู่ใต้อำนาจปกครอง ให้การดูแลหรือให้การศึกษา หรือความสัมพันธ์ที่เกิดจากหน้าที่การงานและอาศัยโอกาสจากการที่เด็กต้องพึ่งพิง การใช้ประโยชน์จากตำแหน่งหน้าที่การงาน หรือการได้รับวางใจในการให้คำปรึกษาอื่นใดแก่ผู้ป่วย หรือคนพิการ รวมถึงผู้ป่วยโรคจิต ทำนองเดียวกันกับกฎหมายอาญาสาธารณรัฐฝรั่งเศสถ้าการกระทำนั้นทำให้เกิดการเสียอวัยวะหรือทุพพลภาพอย่างถาวร การกระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี การกระทำต่อบุคคลซึ่งมีความเปราะบางเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะด้วยอายุ ความเจ็บป่วย ความบกพร่อง ความพิการ หรือความผิดปกติทางร่างกาย หรือจิตใจ หรือต่อผู้ตั้งครรภ์ กระทำต่อผู้สืบสันดานโดยบุพการีที่ชอบด้วยกฎหมายหรือสายโลหิต หรือบุพการีบุญธรรม กระทำโดยบุคคลที่มีอำนาจเหนือผู้เสียหาย กระทำโดยผู้ที่ใช้อำนาจจากตำแหน่งของตนในทางที่ไม่ชอบ กระทำโดยบุคคลหลายคนร่วมกันไม่ว่าจะโดยเป็นตัวการหรือผู้สนับสนุน กระทำโดยใช้อาวุธ และกฎหมายอาญามลรัฐอิลลินอยส์สหรัฐอเมริกา ถ้ามีการขู่ฆ่าใช้อาวุธอันตรายหรือลักษณะนำไปซึ่งผู้เสียหายเชื่อว่าเป็นอาวุธอันตราย มีการทำร้ายผู้เสียหายให้ได้รับบาดเจ็บ ผู้เสียหายเป็นผู้สูงอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป

ผู้เสียหายเป็นผู้พิการทางร่างกาย การใช้สารเคมีใดๆกับผู้เสียหายมากกว่าวัตถุประสงค์ทางการแพทย์ ผู้กระทำความผิดเป็นสมาชิกในครอบครัวกระทำต่อผู้เสียหายอายุต่ำกว่า 18 ปี หรือเป็นบุคคลที่ได้รับความไว้วางใจ หรือมีหน้าที่ดูแลและมีความเกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย โดยผู้เสียหายมีอายุตั้งแต่ 13 แต่ไม่เกิน 18 ปี

อย่างไรก็ดีกฎหมายอาญาสหพันธรัฐเยอรมนีมีการกำหนดความผิดฐานทำให้ผู้เยาว์กระทำกิจกรรมทางเพศตามมาตรา 180 (3) ย่อมหมายความว่าหากผู้ใช้อำนาจปกครองตามกฎหมาย หรือผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริง กรณี บิดา มารดา พ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง บุคคลในครอบครัว ชักจูงให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของตนเองโดยการเลี้ยง ให้การศึกษา ดูแล หรือโดยใช้ภาวะการพึ่งพาจากการเลี้ยงดู ให้กระทำกิจกรรมทางเพศ เช่น บิดา มารดา ชักจูงให้บุตรของตนเองกระทำกิจกรรมทางเพศของพ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง หรือ กรณีพ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง ชักจูงให้ลูกเลี้ยงกระทำกิจกรรมทางเพศกับบุคคลในครอบครัว บุคคลดังกล่าวย่อมต้องรับผิดชอบทำให้ผู้เยาว์ต้องทำกิจกรรมทางเพศตามกฎหมายอาญาสหพันธรัฐเยอรมนี มาตรา 180 (3) เป็นลักษณะความผิดเฉพาะ อีกทั้งกฎหมายมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ที่มลรัฐวิสคอนซิน มลรัฐแมริแลนด์ มลรัฐเนวาด้า มลรัฐอินเดียน่า มีการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาต่อบิดา มารดา ที่ไม่แทรกแซงเพื่อหยุดการทารุณกรรมทางเพศต่อบุตรของตนเอง รวมถึงกฎหมายอาญามลรัฐนิวเจอร์ซีย์ มาตรา 260.10 กฎหมายอาญามลรัฐโอคลาโฮมาสหรัฐอเมริกา มาตรา 21-852.1. กฎหมายสหราชอาณาจักร กฎหมายรัฐเซาท์เวลส์เครือรัฐออสเตรเลีย กฎหมายนิวซีแลนด์ กรณีความรับผิดชอบของบุคคลในครอบครัวรู้ว่าเด็กที่อยู่ในความปกครองถูกทารุณกรรมทางเพศ อันเนื่องจากการกระทำหรืองดเว้นกระทำของบุคคลในครอบครัว รวมถึงไม่อาจดำเนินการตามขั้นตอนที่สมเหตุสมผลเพื่อปกป้องคุ้มครองเด็กจากความเลวร้าย

จากบทบัญญัติกฎหมายของต่างประเทศพบว่า ผู้อยู่ในความปกครองไม่ได้จำกัดเฉพาะผู้อยู่ในความปกครองของผู้ใช้อำนาจปกครองตามกฎหมายเท่านั้น แต่มีการบัญญัติครอบคลุมไปถึงกรณีผู้อยู่ในความปกครองของผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริง โดยคำนึงถึงอำนาจปกครองว่าเด็กอยู่ในความปกครองของบุคคลใด นอกจากนี้ยังคุ้มครองไปถึงผู้อยู่ในความปกครองซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ตามหน้าที่การงาน ในขณะที่กฎหมายอาญามาตรา 285 ไม่ได้มีการบัญญัติครอบคลุมถึงกรณีผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริง เช่น กรณีพ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง บุคคลในครอบครัว กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศแก่ลูกเลี้ยง หรือหลานของตนเอง ซึ่งบุคคลดังกล่าวไม่ได้เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองตามกฎหมาย ในขณะที่กฎหมายอาญาของไทยไม่ได้มีการกำหนดความผิดเฉพาะหรือความผิดในลักษณะดังกล่าว เพื่อลงโทษความรับผิดชอบของบิดา มารดา บุคคลในครอบครัว ซึ่งเป็นผู้รับรู้โดยการเป็นตัวการร่วม หรือเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดของ พ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง

บุคคลในครอบครัวประกอบกับกฎหมายอาญาสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีและกฎหมายสาธารณรัฐฝรั่งเศสการกระทำความผิดของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปไม่ว่าจะเป็นตัวการ หรือผู้สนับสนุน ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษเพิ่มขึ้น ฉะนั้นการกระทำความผิดของบุคคลในครอบครัวไม่ว่าจะเป็นตัวการหรือผู้สนับสนุนควรได้รับโทษเพิ่มขึ้นจากการกระทำความผิดดังกล่าวแตกต่างจากบุคคลทั่วไป เพราะการกระทำของบุคคลดังกล่าวย่อมเป็นการเพิ่มโอกาสในการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดเพิ่มมากขึ้นกว่าการกระทำความผิดของบุคคลทั่วไป และเมื่อเด็กซึ่งอยู่ในความปกครองของบุคคลดังกล่าวโอกาสที่เด็กจะป้องกันตนเองจากผู้กระทำความผิดข่มขู่ที่จะน้อยลงไปด้วย

ดังนั้น เพื่อให้ให้ห้บทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศของกฎหมายอาญาไทย มีความสอดคล้องกับกฎหมายอาญาของต่างประเทศและสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายอาญา มาตรา 285 ที่ต้องการคุ้มครองเด็กจากบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่าหรือต้องพึ่งพาอาศัย เนื่องจากบุคคลดังกล่าวมีหน้าที่อุปการะเลี้ยงดู ให้การศึกษาแก่เด็ก แล้วการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศแก่เด็กซึ่งอยู่ในความปกครอง ควรมีการบัญญัติกฎหมายให้ครอบคลุมถึงผู้ใช้อำนาจปกครองตามความจริงว่าขณะมีการกระทำความผิด เด็กอยู่ในความปกครองดูแลของบุคคลใดเป็นสำคัญ และควรมีการบัญญัติความรับผิดทางอาญาต่อบิดา มารดา บุคคลในครอบครัวซึ่งมีส่วนรับรู้โดยการเป็นตัวการหรือผู้สนับสนุนและเพิ่มโทษการกระทำความผิดของบุคคลดังกล่าวหนักขึ้นกว่ากรณีของบุคคลทั่วไป เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพในการคุ้มครองเด็กมากยิ่งขึ้น

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาบทบัญญัติเหตุเพิ่มโทษการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 นั้นเป็นเหตุเพิ่มโทษเฉพาะตัวตามที่กฎหมายกำหนดไว้ มีการบัญญัติคุ้มครองบุคคลดังต่อไปนี้ ผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความปกครองตามหน้าที่ราชการ ผู้อยู่ในความปกครอง ในความพิทักษ์ ในความอนุบาล ซึ่งจะเห็นได้ว่าเหตุเพิ่มโทษเฉพาะตัวดังกล่าวของผู้ที่อยู่ในความปกครอง ไม่ได้ครอบคลุมถึงผู้ที่อยู่ในความปกครองของผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริง และเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายในกรณีดังกล่าวมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ควรมีการกำหนดความรับผิดทางอาญาต่อบิดา มารดา บุคคลในครอบครัว ที่มีส่วนรับรู้โดยเป็นตัวการร่วม หรือผู้สนับสนุนการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ และเพิ่มโทษในการกระทำของบุคคลดังกล่าวให้รับโทษหนักขึ้นกว่ากรณีของบุคคลทั่วไป ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะให้มีการแก้ไขบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 ดังต่อไปนี้

มาตรา 285 บัญญัติว่า “ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 277 ทวิ มาตรา 277 ตรี มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 280 มาตรา 282 และมาตรา 283 เป็นการกระทำแก่ ผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ หรือผู้อยู่ในความ ปกครอง ในความพิทักษ์ หรือในความดูแล ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรา นั้นๆหนึ่งในสาม”

1) อธิบายความหมายของถ้อยคำ ผู้อยู่ในความปกครอง ตามมาตรา 285 วรรคแรก ให้ หมายความว่ารวมถึงผู้ใช้อำนาจปกครองตามความเป็นจริง โดยมีการบัญญัติเป็นมาตรา 285 วรรคสอง ดังนี้

ผู้อยู่ในความปกครองตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า “ผู้อยู่ในความปกครองตามประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้หมายความรวมถึงพ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง ตลอดจนบุคคลอื่นซึ่งรับเด็ก ไว้ในความอุปการะเลี้ยงดู หรือซึ่งเด็กอาศัยอยู่ด้วย หรือต้องพึ่งพาอาศัย และอยู่ในครัวเรือน เดียวกัน”

2) ควรบัญญัติความรับผิดชอบทางอาญาของบุคคลในครอบครัวซึ่งมีส่วนรับรู้โดยการเป็น ตัวการร่วม หรือเป็นผู้สนับสนุน และเพิ่มโทษให้หนักขึ้นกว่ากรณีของบุคคลทั่วไป โดยควรมีการ บัญญัติไว้ในมาตรา 285 วรรคสาม ดังนี้

บิดา มารดา บุคคลในครอบครัว มีส่วนรับรู้โดยการเป็นตัวการร่วม หรือเป็นผู้สนับสนุน การกระทำความผิดตามมาตรา 276 วรรคหนึ่งต้องรับโทษเสมือนเป็นตัวการ และให้เพิ่มโทษที่จะลงโทษแก่ ตัวการร่วมทั้งหนึ่งของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับผู้นั้น

3) โดยทางผู้วิจัยเห็นว่าอัตราโทษที่ผู้กระทำความผิดได้รับตามข้อจำกัดอัตราโทษ 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91(3) ประกอบกับข้อยกเว้นที่ไม่ได้รับการพระราชทานอภัย โทษปล่อยตัวคุมประพฤติตามมาตรา 5 ข้อยกเว้นที่ไม่ได้รับการพระราชทานอภัยโทษโดยการลด โทษตามมาตรา 8 และไม่เข้าข่ายพระราชทานอภัยโทษตามมาตรา 14 แห่งพระราชกฤษฎีกา พระราชทานอภัยโทษเนื่องโอกาสแรกนับแต่ขึ้นทรงราชย์สืบราชสันตติวงศ์ พ.ศ. 2559 เพียงพอ และเหมาะสมกับการกระทำความผิดแล้ว แต่ควรมีการนำมาตรการพักโทษมาบังคับใช้กับผู้กระทำ ความผิด เพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับการบำบัดฟื้นฟูและเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิด กลับตัวเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม ซึ่งจะเป็นการยับยั้งการกระทำความผิดซ้ำไม่ให้ผู้กระทำวน กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก

4) เนื่องจากการกระทำความผิดดังกล่าวผู้กระทำและผู้ถูกกระทำมีความสัมพันธ์เป็น บุคคลในครอบครัวเดียวกัน เมื่อพ้นโทษจากการกระทำความผิดแล้วกลับมาใช้ชีวิตอยู่ในครอบครัว ด้วยกันจึงมีโอกาสนในการกระทำความผิดซ้ำ ควรมีมาตรการในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

เช่น ให้พนักงานคุมประพฤติสอดส่อง ติดตามพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด สอบถาม แนะนำช่วยเหลือ ตักเตือน ผู้กระทำความผิดมีหน้าที่ต้องมารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ รวมทั้งให้ชุมชนมีส่วนร่วมด้วยการสอดส่อง ติดตาม พฤติกรรมของผู้กระทำความผิด โดยการใช้ชุมชนบำบัด แก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด

5) การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศของผู้กระทำความผิดมีแนวโน้มเป็นผู้ป่วยในทางปฏิบัติให้มุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนจากระบบการทางอาญาไปสู่การรักษาทางจิตเวชโดยเป็นวิธีการรักษาเชิงบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิด และมีมาตรการในการปกป้องคุ้มครองเด็กซึ่งจะทำให้เกิดความสมดุลระยะยาวในการจัดการปัญหาในเชิงลงโทษต่อการกระทำความผิดของบุคคลในครอบครัว เช่น มาตรการในการรักษาเชิงบำบัดฟื้นฟูการรักษาทางจิตเวชของบิดา มารดา อาจลดโอกาสความเป็นไปได้ที่บิดา มารดา จะกลับไปใช้ชีวิตอยู่กับผู้กระทำความผิด หรือหากกลับไปอยู่ด้วยกันกับผู้กระทำความผิดอาจทำให้บิดา มารดา ปกป้องคุ้มครองบุตรของตนได้ดีขึ้น